

SAŽETAK

Pojmom bioarheologija autori podrazumevaju specijalizovanu naučnu granu, čiji je cilj ispitivanje tzv. arheoloških ostataka na živom u toku ontogenetskog, odnosno filogenetskog razvoja, kada je reč o humanoj vrsti. Kao primere takvih bioarheoloških ostataka autori navode caudu humanu, Darwinov čvor, Meckvelov divertikul, lanugo, kosmatost uopšte, zatim pigment kod belaca (ali ne i albinizam), zatim pajpebra tertia, hod čoveka desna ruka, leva noga i obrnuto, Morov refleks zagrljaja, višestruke trudnoće, radanje imatutusa i prematurusa, te postmaturusa. Autori nabrajaju i redosled nicanja zuba kao primer. Provitamin vitamina D u koži takođe smatraju kao bioarheološki ostatak. Blastulu, morulu, zatim hemohistioblast, hemocitoblast, polimorfonukleare, eozinofile, bazofile, T i B limfocite, ertroblaste, eritrocite, odnosno hemacije autori navode kao primer. Broj hromozoma kod čoveka i kod majmuna (46, 42) AD, AR i naslede vezano za pol, nadalje hemakuprein, DNK, RNK, mitohondrije, exoni, introni, Golgijev aparat, C, H, O, N, S i brojne enzime takođe ovde spadaju u domen izučavanja bioarheologije. Hemoglobin i brojne varijante, krvno grupni sistemi, proteini i proteidi, segmentalne duplikature (Vučetića), chorda dorsalis, mlečna žlezda u muškarca, politelija, polimastija, pronefros, mesonefros, metanefros, plodova voda, vernix caseosa, mioglobin, haptoglobin, imunoglobulini i brojni drugi u radu bivaju pomenuti. Iz oblasti seksualne bioarheologije, Edipov kompleks i dr.

Ključne reči: bioarheologija, bioarheološki ostaci.